

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: M. H.*, t.č. hlášen na adrese R., *zastoupeného: JUDr. Petr Novotný, advokát, se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 26.7.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2018 č.j. OAM-62/ZA-ZA06-VL16-2018,*

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 26.7.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2018 č.j. OAM-62/ZA-ZA06-VL16-2018, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce namítal, že správní orgán nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť lze mít za prokázané, že v jeho domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt. Je tak současně dána i důvodná obava, že v případě jeho návratu do vlasti bude s vysokou pravděpodobností povolán do armády a následně nasazen do bojových operací na východě země, kde by tak byl reálně ohrožen na svém životě. Žalobce v této souvislosti poukázal zejména na znění § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Následně uvedl, že vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu v jeho domovské zemi nepolevuje na intenzitě, když jsou i nadále hlášeny střety a přestřelky včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek*

i mezi civilním obyvatelstvem. Je tedy jednoznačně přesvědčen o tom, že návratem na Ukrajinu by byl v současné době ohrožen jeho život v důsledku přetrvávajícího ozbrojeného vnitrostátního konfliktu, takže přinejmenším splňuje podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobce proto namítal, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen *správní řád*), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na tvrzení žalobce a zjištěné skutečnosti bylo v rozporu se zákonem rozhodnuto o tom, že mezinárodní ochrana se neuděluje. Dále žalobce upozornil na fakt, že na Ukrajině i nadále přetrvávají nárazové vlny konfliktu, což i nadále způsobuje špatnou bezpečnostní situaci pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv. Za současných okolností proto nelze Ukrajinu označit za bezpečnou zemi původu, když je zcela zřejmé, že se po několika letech trvajícího konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to v rámci celé Ukrajiny. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že pokud by žalovaný zjistil řádně stav věci a opatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, jež potvrzují jeho tvrzení uvedená v rámci projednávání podané žádosti, pak by musel rozhodnout v souladu s § 14a o udělení doplňkové ochrany žalobci. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc*).

*Napadeným rozhodnutím ze dne 29.6.2018 č.j. OAM-62/ZA-ZA06-VL16-2018, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 18.1.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy jako důvod své žádosti označil obavu z válečného konfliktu na Ukrajině, chtěl by zůstat v České republice (dále jen **ČR**), žije zde již 12 let, podnikal zde, má tady zázemí a svého bratra; jiné důvody neuvedl.*

Při pohovoru žalobce mimo jiné konstatoval, že ve své vlasti žil až do svého odchodu v obci V., v Zakarpatské oblasti, živil se pomocnými pracemi na stavbách, moc práce tam nebylo, proto bylo dle něj jediným důvodem jeho odjezdu z Ukrajiny v roce 2006 najít si v ČR práci. Zde měl pracovní vízum, které si pravidelně prodlužoval a pracoval na různých stavbách. K důvodu neprodloužení svého pobytu v ČR žalobce prohlásil, že přesně neví, proč mu nebylo prodlouženo a byl mu uložen výjezdní příkaz s termínem vycestovat do 22.1.2018. Vycestovat nechtěl, jelikož zde má živnost a zázemí, žije zde jeho bratr a také by chtěl doplatit zbytek dluhu na sociálním pojištění. Dále uvedl, že ve vlasti byl naposledy v prosinci roku 2016, kdy navštívil svou sestru a strávil tam asi jeden měsíc. Žalobce popřel, že by měl během svých návštěv na Ukrajině nějaký problém. Své obavy z válečného konfliktu na Ukrajině konkretizoval slovy, že se obává rozšíření konfliktu po celé Ukrajině. Usuzuje tak z toho, že je to vidět na Krymu, Luhansku a Doněcku a prohlásil také, že Rusko chce mít na Ukrajině vliv. Konflikt na východě Ukrajiny se jej dle něj dotýká tím, že asi před dvěma roky obdržel dopis z vojenské správy, který však nepřevzal z důvodu, že byl v té době v ČR. Co bylo obsahem dopisu, neví a dále potvrdil, že na Ukrajině nikdy více vojenskou správou kontaktován nebyl. Žalobce také uvedl, že základní vojenskou službu neabsolvoval ze zdravotních důvodů pro problémy s očima, ale v případě svého návratu do vlasti se obává možnosti rozšíření ozbrojeného konfliktu i na ostatní části Ukrajiny. Chce tedy žít v klidu a zůstat v ČR, kde má zázemí a práci.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha o legalizaci dalšího pobytu na území ČR, kde žije dle svých slov od roku 2006. Rovněž se obává rozšíření ozbrojeného konfliktu do ostatních částí

Ukrajiny, povinného nástupu na vojenskou službu a následného rizika nasazení do bojových operací.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Žalovaný dále mimo jiné uvedl, že snaha o setrvání žalobce na českém území a legalizace jeho pobytu v ČR není relevantním důvodem, který by opravňoval přiznání mezinárodní ochrany. K podpoře svého rozhodnutí správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 22.1.2004 sp.zn. 5 Azs 37/2003.

K obavě z výkonu vojenské služby žalovaný uvedl, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSM pro uprchlíky v Ženevě v září roku 1979, „*člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.*“ K aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, která je správnímu orgánu z jeho správní činnosti samozřejmě známa, bylo konstatováno, že současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Probíhající ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině si je žalovaný vědom. S odkazem na Informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země není dle žalovaného žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země je přitom již dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná, zcela stabilní a nedochází k ozbrojeným střetům. Rovněž správní orgán připomněl, že žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády proklamující vládu demokracie a práva, a zhoršená bezpečnostní situace na východě země se jej tak nijak netýká.

Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 24.8.2018 popřel oprávněnost podané žaloby, neboť neprokazuje porušení § 14a zákona o azylu a § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu a odkázal na spisový materiál. Nesouhlasil ani s obecnými námitkami žalobce proti napadenému rozhodnutí a trval na tom, že řádně a úplně zjistil skutečný stav věci a na jeho

základě zákonným způsobem rozhodl. Nepopřel složitost bezpečnostní situace na východě Ukrajiny, nicméně zdůraznil, že se nejedná o vnitřní ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Z informačních zdrojů jasně vyplývá, že probíhajícím konfliktem jsou zasaženy pouze 2 oblasti z celkového počtu 24 oblastí, na které je Ukrajina administrativně rozdělena, a to oblast Doněcká a oblast Luhanská na východě země. Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která byla také jeho posledním bydlištěm. Zakarpatská oblast se nachází na západě Ukrajiny, tedy v oblasti, která je plně pod kontrolou proevropsky orientované ukrajinské vlády. V této souvislosti žalovaný též odkázal na rozsudek NSS ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 265/2014-17. K obecným námitkám žalobce týkajících se § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce ani netvrdil, že by vážnou újmu již utrpěl, či byl vystaven hrozbě způsobení vážné újmy, nebo, že by ozbrojený konflikt probíhal na Ukrajině v regionu, ve kterém pobýval a nenalezl účinnou ochranu v jiné části země, či jsou u něj dány jiné důvody – osobní, rodinné, které zvyšují riziko, že terčem svévolného násilí bude právě on (viz rozsudek NSS ze dne 16.3.2009, č.j. 5 Azs 28/2008-68). Ozbrojený konflikt v Zakarpatské oblasti neprobíhá a navíc je od výše jmenovaných dvou oblastí značně vzdálen. K obavám z případného odvedení do armády v případě návratu žalobce na Ukrajinu, žalovaný uvedl, že žalobce v řízení nenamítal ani hodnověrně nedoložil, že by výkon vojenské služby v jeho případě či následně trest uložený mu za nesplnění stanovené povinnosti by byl spojen s výjimečnými faktory, které by byly zohlednitelné z pohledu zákona o azylu. Žalovaný shrnul, že požadavek státu na výkon vojenské povinnosti nelze dle výkladu soudů považovat za pronásledování, jedná se o legitimní požadavek státu na své občany, směřující k obraně státu v případě ohrožení a občané jsou povinni mu vyhovět. V podrobnostech žalovaný odkázal na spisový materiál a závěrem navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 29.6.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 24.8.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 29.6.2018 žalobci předáno dne 23.7.2018.

Na základě výzvy zdejšího soudu žalobce sdělil podáním ze dne 16.9.2018, že trvá na nařízení soudního jednání. Ústního jednání konaného dne 8.11.2018 se zúčastnil žalobce i jeho zástupce a zástupce žalovaného. Zástupce žalobce setrval na podané žalobě, když napadenému rozhodnutí zejména vytýkal nerespektování § 14a zákona o azylu, konkrétně odst. 2, neboť žalobce je přesvědčen, že vzhledem k dlouholetému ozbrojenému konfliktu v jeho domovské zemi na Ukrajině, při níž dochází každodenně ke ztrátám na životech, případně ke zraněním, nejen u vojáků, ale i u civilního obyvatelstva, jsou naplněny podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany; závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. Zástupce žalovaného setrval na tom, že napadené rozhodnutí je věcně i právně správné a mimo jiné uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu se v důsledku neprodloužení pobytového oprávnění i z hlediska časových návazností, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu několik dnů před lhůtou k výjezdu, jeví jako účelová, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen

správní orgán). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 12 písm. a-b) zákona o azylu „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14 zákona o azylu „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14a odst. 2 písm. a-d) zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.

Soud se nejprve zabýval tím, jaké podklady si žalovaný opatřil pro vydání napadeného rozhodnutí. Konkrétně žalovaný vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen *MZV*) č.j. 107318/2017-LPTP ze dne 3.8.2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Ukrajina ze dne 12.1.2017, Zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina z ledna 2017, Výroční zprávy Amnesty International – Ukrajina ze dne 22. 2. 2017, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR) o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 16.2.2017 do 15.5.2017) ze dne 13.6.2017, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Ukrajina: Zprávy o dodržování lidských práv v roce 2016 ze dne 3.3.2017, Informace OAMP, Ukrajina: Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24.7.2017, Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26.9.2016, a Informace OAMP, Ukrajina: Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 22.1.2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.

Podle rozsudku NSS ze dne 4.2.2009 č.j. 1 Azs 105/2008-81 *„Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“*

Žalobce během správního řízení označil za důvody opuštění vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavy z odvodu do armády a do války a také svoji osobní situaci, tedy snahu o legalizaci dalšího pobytu na území ČR. Žalovaný při hodnocení důvodů žalobce vycházel z informací o zemi původu, které jsou standardně přijímány jako dostačující a odpovídající shora uvedeným kritériím. S ohledem na tvrzené skutečnosti a formulaci důvodů žalobce byly tyto informace dostatečně podrobné, přiměřeně aktuální a tematicky zaměřené tak, aby bylo možno poměřit tvrzené skutečnosti s objektivně a nestranně doloženou realitou.

K obavám žalobce z odvodu do armády zdejší soud odkazuje na usnesení NSS ze dne 29.6.2016 č.j. 2 Azs 99/2016-21, ve kterém se uvádí, že *„K otázce odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49 tak, že “Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.” Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44 nebo usnesení NSS ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43 nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34).“*

Soud uvádí, že i případný nástup vojenské služby na straně žalobce by nebyl sám o sobě azylově relevantní, byť je pochopitelný strach spojený s možností nutnosti bojovat v ozbrojeném konfliktu. Dále je nutné konstatovat, že žalovaný na základě podložených informací, které si shromáždil a s nimiž konfrontoval žalobcova tvrzení, dospěl k závěru, že žalobci nástup do armády a do bojů na východě země nehrozí. Žalobce nepředložil jakékoli důkazy na podporu svých tvrzení a soud se ztotožnil s obsahem napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný touto problematikou do hloubky zabýval, včetně možného trestního postihu za nenastoupení vojenské služby.

Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno.

K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81 a ze dne 9.2.2016, č.j. 2 Azs 137/2005-51, v nichž se uvádí, že: *„ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-*

li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005, č.j. 3 Azs 119/2004-50 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace jeho pobytu v ČR. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

Soud dále uvádí, že pro aplikaci ustanovení § 14a zákona o azylu je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje stanovená kritéria, která popsal NSS v rozsudku ze dne 31.10.2008, č.j. 5 Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 zákona o azylu). Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro udělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou součástí správního spisu. Žalobce měl možnost během správního řízení navrhnout důkazy, o kterých se domníval, že lépe vystihují aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, což však neučinil. Soud má tedy za to, že žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil dostatek podkladů pro posouzení situace v zemi původu žalobce, a to v souladu s namítanými ustanoveními správního řádu a dále se žalovaný dostatečně vypořádal s tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 8. listopadu 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně